Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2394/2013, ECLI:CZ:NS:2013:29.CDO.2394.2013.1

Číslo: 4/2014

Právní věta:

Má-li být dovolání přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř. ve znění účinném od 1. 1. 2013 proto, že napadené rozhodnutí závisí na řešení otázky hmotného nebo procesního práva, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla řešena, musí být z obsahu dovolání patrno, kterou otázku hmotného nebo procesního práva má dovolatel za dosud nevyřešenou dovolacím soudem.

Má-li být dovolání přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř. ve znění účinném od 1. 1. 2013 proto, že napadené rozhodnutí závisí na řešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, musí být z obsahu dovolání patrno, o kterou otázku hmotného nebo procesního práva jde a od které "ustálené rozhodovací praxe" se řešení této právní otázky odvolacím soudem odchyluje.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 25.09.2013

Spisová značka: 29 Cdo 2394/2013

Číslo rozhodnutí: 4

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Dovolání, Přípustnost dovolání

Předpisy: § 237 o. s. ř. ve znění od 01.01.2013
§ 243c odst. 1 o. s. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Rozsudkem ze dne 19. 7. 2012 K r a j s k ý s o u d v Ostravě zastavil řízení o zaplacení 950 391,74 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % od 7. 10. 2010 do zaplacení (výrok I.), zavázal žalovaného zaplatit žalobci 3 898 846 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % od 7. 10. 2010 do zaplacení (výrok II.) a rozhodl o náhradě nákladů řízení mezi účastníky (výrok III.) a vůči státu (výrok IV.).

V r c h n í s o u d v Olomouci rozsudkem ze dne 28. 2. 2013 potvrdil výroky II. a III. rozsudku soudu prvního stupně (první výrok) a změnil výrok IV. rozsudku soudu prvního stupně tak, že uložil žalovanému zaplatit státu soudní poplatek ve výši 31 192 Kč (druhý výrok), a rozhodl o nákladech odvolacího řízení (třetí výrok).

Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalovaný dovolání.

N e j v y š š í s o u d dovolání odmítl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Nejvyšší soud odmítl dovolání žalovaného podle ustanovení § 243c odst. 1, věty první, zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, neboť neobsahuje vymezení toho, v čem dovolatel spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání (srov. § 241a odst. 2 o. s. ř.), a v dovolacím řízení pro tuto vadu nelze pokračovat.

Podle ustanovení § 241a odst. 2 o. s. ř. v dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 42 odst. 4) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu se rozhodnutí napadá, vymezení důvodu dovolání, v čem dovolatel spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání (§ 237 až 238a) a čeho se dovolatel domáhá (dovolací návrh).

Dle ustanovení § 237 o. s. ř. pak platí, že není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Dovolatel k otázce přípustnosti dovolání uvádí toliko následující: „napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného práva, která dosud nebyla dostatečně ustáleně rozhodována a vyřešena, dále v otázce procesního práva se odvolací soud při svém rozhodování odchýlil od ustálené rozhodovací praxe a dále se dovolatel domnívá, že dovolacím soudem má být právní otázka posouzena jinak.“

Požadavek, aby dovolatel v dovolání uvedl, v čem spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání, je podle § 241a odst. 2 o. s. ř. obligatorní náležitostí dovolání. Může-li být dovolání přípustné jen podle § 237 o. s. ř. (jako v této věci), je dovolatel povinen v dovolání vymezit, které z tam uvedených hledisek považuje za splněné, přičemž k projednání dovolání nepostačuje pouhá citace textu ustanovení § 237 o. s. ř. (či jeho části).

Argumentem, podle kterého „napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného práva, která dosud nebyla dostatečně ustáleně rozhodována a vyřešena“, dovolatel zjevně míří k té části ustanovení § 237 o. s. ř., které spojuje přípustnost dovolání s vyřešením otázky hmotného práva, „která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena“. K tomu, aby bylo možné uzavřít, že dovolání je takto přípustné, však musí být z dovolání patrno, kterou otázku hmotného práva má dovolatel za dosud nevyřešenou dovolacím soudem. Takový údaj se však z dovolání (posuzováno podle obsahu) nepodává.

Argument, podle kterého „v otázce procesního práva se odvolací soud při svém rozhodování odchýlil od ustálené rozhodovací praxe“, může být způsobilým vymezením přípustnosti dovolání ve smyslu § 241a odst. 2 o. s. ř., jen je-li z dovolání patrno, o kterou otázku procesního práva jde a od které „ustálené rozhodovací praxe“ se řešení této otázky procesního práva odvolacím soudem odchyluje. Ani takový údaj se z dovolání nepodává.

Žádost dovolatele, podle níž „dovolacím soudem má být právní otázka posouzena jinak“ významově neodpovídá (ve smyslu § 237 o. s. ř.) požadavku, aby „dovolacím soudem (již dříve) vyřešená právní otázka byla (dovolacím soudem) posouzena jinak“ (srov. shodně např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2013, sp. zn. 29 Cdo 1172/2013, které je – stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu

zmíněná níže – dostupné na webových stránkách Nejvyššího soudu).

Má-li být dovolání přípustné proto, že „dovolacím soudem vyřešená právní otázka má být posouzena jinak“, jde o způsobilé vymezení přípustnosti dovolání ve smyslu § 241a odst. 2 o. s. ř., jen je-li z dovolání zřejmé, od kterého svého řešení otázky hmotného nebo procesního práva se má (podle mínění dovolatele) dovolací soud odchýlit (srov. shodně např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 8. 2013, sen. zn. 29 NSČR 55/2013, nebo ze dne 29. 8. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2488/2013).

Uvedeným požadavkům na vymezení předpokladů přípustnosti dovolání dovolatel v dovolání (posouzeném z obsahového hlediska i v jiných jeho částech) v projednávané věci nedostál.

Pouze pro úplnost Nejvyšší soud podotýká, že uplatněním způsobilého dovolacího důvodu ve smyslu § 241a odst. 1 o. s. ř. není zpochybnění právního posouzení věci, vychází-li z jiného skutkového stavu, než z jakého vyšel při posouzení věci odvolací soud, a že samotné hodnocení důkazů odvolacím soudem (opírající se o zásadu volného hodnocení důkazů zakotvenou v ustanovení § 132 o. s. ř.) nelze (ani v režimu dovolacího řízení podle občanského soudního řádu ve znění účinném od 1. 1. 2013) úspěšně napadnout žádným dovolacím důvodem.

Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (od 1. 1. 2013) se podává z bodů 1. a 7., článku II., zákona č. 404/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.